

mes han til Slutning til 2 eller 3 Aars Tugthus eller Forbedringshus, det forekommer mig ganske latterligt. Det forbedrer ikke Manden. Han kan ikke forbedres. Det, det gælder om, er egentlig at skaffe den Mand Mad eller Husly, hegne ind om ham, men ikke at straffe ham.

Det gælder for Resten ligeledes om en Mængde andre forhultede og forskrøblede Personer, at de ikke kunne undgaa at forbyrde sig mod Lovene, fordi Samfundet intet Værn yder dem. Ærede Medlemmer, der f. Eks. have læst de Beretninger, som ere afgivne af Direktionen for vore Aandssvageanstalter, ville se, at man paa Ekspektancelisterne for Aandssvageanstalterne har staaende Epileptikere i et Antal af over 200, og for manges Vedkommende have de staaet der i flere Aar; man kan ikke modtage dem. I Nyborg Arrest sidder der for Øjeblikket en Epileptiker, Holger Sørensen; han var oprindelig sigtet for at have været med i Mordet ved Pilshuse; jeg tror nok, Anklagen i den Henseende er falden bort, men han er vist sigtet for andre Forbrydelser. Han er Epileptiker, altsaa farlig for Samfundet. Hvad Dag det skal være, kan man vente sig, at han beaar en eller anden Udaad. Men han kan ikke komme paa nogen Anstalt, man har ikke Plads til ham paa nogen saadan. Nyborg Kommune har gjort, hvad den kunde, for at skaffe ham paa en Anstalt, en Institution, men overalt er der kommet et Nej til Svar. Holger Sørensen har mange Lidelsesfæller, jeg har truffet adskillige her i København, der have ringet paa min Dør Kl. 11—12, undertiden midt om Natten, det var Personer, der bragte med sig saadan en sølle Stakkel, en forhultet Mand eller Kvinde, som de havde fundet i en Kælderhals eller i en Rende-sten halvød ude i Byens Ydergrænser eller Periferi. Og naar jeg saa f. Eks. i enkelte Tilfælde har henvendt mig til Politiet, til Magistraten, til Værgeraadet, til Overinspektør Brun, have de svaret mig: Vi have ingen Plads til ham, vi kunne ikke gøre noget for ham. Hvad skulle vi gøre, der er ikke andet for end at lade ham ligge og flyde. Disse stakkels Mennesker maa gaa til Grunde, de maa en skønne Dag bukke under for Fristelsen til at stjæle. Og da de have et langt Synderegister, bliver Resultatet i Henhold til vor Straffelov, at de for en Bagatel af et Tyveri faa ganske urimelige Straffe.

Det, vi trænge til, er ikke Fængsler, det er Udvidelse af vore Aandssvageanstalter, flere Kriminalasyler, flere Sindssyge-

anstalter. Og saa vil jeg for Resten sige, at det vilde være af overmaade stor præventiv Virkning, om f. Eks. her i København Politiet vilde holde et mere vaagent Øje med, hvad jeg vil kalde Forbryderudklækningsknepperne. De findes i stort Tal her. Jeg taler ikke om den almindelige Restauration, det almindelige Værtshus. Det er en fuldkommen hæderlig og lovlige Bestilling at være Værtshusholder. Jeg kender mange udmærkede Folk i den Branche. Men jeg henviser til, at Politiasistent Hakon Jørgensen, der er særlig kendt med disse Forhold, paa et Møde for to Aar siden holdt et Foredrag, hvori han paa-stod, at der fandtes 300 tidligere straffede Personer, der vare Værtshusholdere. Det er Folk, der ikke gøre sig den fjerneste Skrupel af at udplyndre de Folk, der komme ned i deres Huler. De have iværksat en hel Række Foranstaltninger til at drage Mennesker, særlig unge Mennesker, dernel. Der finder, som Hakon Jørgensen siger, en Bølle- og Bisseudklækning Sted i disse Knepper. Det, der forbavser mig, er, at Københavns Politi i Stedet for at holde et vaagent Øje med den store Skare af Faldgruber i nogen Grad synes at dække Indehaverne. Det er yderst sjældent at se en af disse Personer blive trukken op i Retten og faa en Bøde. Og faa de endelig en Bøde, er det en lille bitte en, der ikke har nogen som helst Betydning for dem. Jeg tror, det vilde være saare heldigt, om det kunde siges, at Københavns Politi ikke i nogen Grad var afhængigt af Beværtningernes Indehavere, at de ikke modtog Øl, Mad, Cigarer, Traktement af dem. Jeg ønsker, der skal næres Tillid til Politiet, men Betingelsen herfor er, at det optræder saaledes, at det er denne Tillid værdigt. Der er mange fortrinlige Politibetjente i denne By, men der er ogsaa en hel Del brodne Kar, der synes at være paa Hat med Bondefangerne, staa paa en for kammeratlig og fortrolig Fod med dem og disse Kneppers Indehavere. Jeg tror, at det i nogen Grad bidrager til at skabe Kriminaliteten i Stedet for at dæmme op for den.

Der er to Kategorier af Forbrydere, som jeg anser for nogle af de farligste, de usmageligste, det er de professionelle Bondefangere og Alfonserne. Nu gælder det naturligvis ogsaa om dem, hvad jeg saa stærkt som nogen har fremhævet, at de i mange Tilfælde ere blevne det, fordi de ere voksede op i daarlige Hjem og blevne vanskottede. Men nu ere de en Gang farlige, det nytter ikke at appellere til dem,